

Arrest

nr. 60 423 van 28 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die *loco* advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Koerdisch-Jezidische origine. In september 2009 leerde u uw huidige man kennen, A. G. (OV 6.658.711). Hij kwam met zijn oom naar uw dorp, Arevig (Armenië) en vroeg drie keer uw hand. Uw vader wilde u echter tegen een som geld verkopen aan een 40-jarige man en weigerde. Op 19 oktober 2009 vluchtte u met uw man naar zijn dorp, Jeraskhavan (Armenië). Tot drie maal toe kwamen uw familieleden u zoeken in het dorp. U kon telkens ontsnappen naar de buurvrouw, S. U trad met G. officieel in het huwelijk in december 2009. U had gehoord van uw zus dat uw vader u wilde vermoorden. Hij had u hier zelf ook al voor gewaarschuwd in het geval u het huis zou uitvluchten. Op 30 mei 2010 kwamen Armeense soldaten bij u langs, mensen van een zekere V. Zij hadden al meermaals vee en fruit van jullie gestolen. Op een dag was uw man hierover met hen in discussie getreden. Zij vroegen naar uw man, maar hij slaagde erin te ontsnappen. Bij zijn vlucht liep hij

een slangenbeet op. Hij werd naar een dokter gebracht in Ararat (Armenië) en daarna naar het ziekenhuis in Jerevan (Armenië) gevoerd. Hij lag gedurende 4 dagen in coma. In het ziekenhuis verbleef hij 20 dagen. U besloot het land te verlaten. Via de zoon van S., R., werden valse documenten voor u geregeld. Hij regelde eveneens uw vliegreis vanuit Jerevan naar Moskou en vanuit Moskou naar België met de bus. U vroeg op 19 juli 2010 asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U bent niet in het bezit van een Armeens paspoort.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal kan afgeleid worden dat u zich voor uw asielaanvraag baseerde op dezelfde problemen als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot A. G. (OV 6.658.711), namelijk het feit dat u door uw familie gezocht werd omdat u gevlucht was met uw huidige echtgenoot G. terwijl u eigenlijk aan een andere man werd beloofd, en het feit dat uw echtgenoot problemen kende met Armeense soldaten in zijn dorp. Aangezien in zijn hoofde echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan in uw hoofde evenmin een positief antwoord weerhouden worden.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

"Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op ernstige wijze ondermijnd wordt door een aantal tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote enerzijds, en tussen uw onderlinge verklaringen bij DVZ en de verklaringen die u tijdens het gehoor voor het CGVS aflegde anderzijds.

Zo legde u eerst en vooral verwarrende en tegenstrijdige verklaringen af betreffende uw huwelijk met E. M. en de problemen die hierdoor ontstonden met uw schoonfamilie. U beweerde tijdens het gehoor voor het CGVS namelijk dat u haar had leren kennen in oktober 2009, toen u naar het dorp Arevig ging om een meisje te zoeken (CGVS p.2). U zou toen tot drie keer toe haar hand gevraagd hebben, telkens met een drie-viertal dagen ertussen, en zou tenslotte in oktober 2009 met haar gevlucht zijn naar uw dorp. U verklaarde aanvankelijk echter dat u in maart 2009 met haar in het huwelijk trad (CGVS p.2). U herhaalde dit nogmaals nadat er werd gevraagd sinds wanneer jullie elkaar kenden (CGVS p.2). Vervolgens paste u uw verklaringen aan en zei u dat u in december 2009 officieel met haar gehuwd zou zijn, en niet in maart (CGVS p.2). Uit de verklaringen die u aflegde in de vragenlijst bij DVZ, blijkt echter dat zowel u als uw echtgenote verklaarden dat de verbintenis van jullie huwelijk in oktober 2009 had plaatsgevonden (verklaring DVZ G. en E. vraag 14 en 15.). Tijdens het gehoor voor het CGVS verklaarde u verder dat uw schoonfamilie u een drietal keer zou komen zoeken zijn in uw dorp. De eerste twee keer zou u zich met uw vrouw in de stal bij de dieren bevonden hebben (CGVS p.5), en de laatste keer, volgens u in maart 2010, zou u gevlucht zijn naar de kelder van uw buurvrouw S. (CGVS p.4).

Uw echtgenote daarentegen stelde eerst en vooral omtrent jullie kennismaking dat jullie elkaar in september 2009 al zouden leren kennen hebben (CGVS E. p.1), en niet zoals u zei in oktober, en dat u haar hand drie keer zou komen vragen zijn in oktober 2009, telkens met twee dagen ertussen. Uiteindelijk zouden jullie volgens haar op 19 oktober 2009 gevlucht zijn (CGVS E. p.1) en in december 2009 gehuwd zijn. Toen uw echtgenote met de tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd die zij bij DVZ had afgelegd, zei ze dat het in december 2009 was dat ze officieel huwde en niet in oktober 2009 (CGVS E. p.1). Uw echtgenote beweerde bovendien, in tegenstelling tot wat u beweerde, dat haar familie haar drie keer in oktober 2009 zou komen zoeken zijn, en daarna niet meer, aangezien ze jullie toen niet zouden gevonden hebben. Die drie keer zouden jullie volgens haar verklaringen telkens bij de buurvrouw S. gaan vluchten zijn (CGVS E. p.5). Toen uw echtgenote met jullie tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, zei zij dat ze het misschien niet goed begrepen had. Toen haar erop werd gewezen dat het haar nochtans verschillende keren werd gevraagd, bevestigde uw echtgenote opnieuw haar eigen verklaringen (CGVS E. p.5), waardoor eerder vermelde tegenstrijdigheden in jullie verklaringen overeind blijven staan. Gelet op de opeenstapeling van tegenstrijdige verklaringen, kan er aan de problemen die u met uw schoonfamilie zou ondervonden hebben geen geloof meer gehecht worden. Bovendien kon u betreffende uw huwelijk ook geen enkel bewijs neerleggen dat hogervermelde tegenstrijdigheden zou kunnen uitklaren. Uw huwelijksakte zou volgens uw verklaringen bij de smokkelaar gebleven zijn bij uw aankomst in België (CGVS p.1). Het ontbreken van dit document doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Verder werden ook omtrent het probleem dat u gehad zou hebben met de Armeense soldaten in uw dorp tegenstrijdigheden opgemerkt tussen de verklaringen die u en uw echtgenote hierover aflegden voor het Commissariaat-generaal enerzijds, en tussen uw verklaringen in de vragenlijst van DVZ en de verklaringen die u aflegde tijdens het gehoor voor het CGVS anderzijds. Zo stelde u tijdens het gehoor voor het CGVS in eerste instantie dat de Armeense soldaten op 30 mei 2010 bij u langskwamen en naar u vroegen. Even later verklaarde u echter dat dit incident zich op 30 mei 2009

had voorgedaan. Volgens uw verklaringen kon u toen ontsnappen, maar liep u tijdens uw vlucht een slangenbeet op. U verklaarde dat u naar een dokter in Ararat werd gebracht en dat uw echtgenote hierbij aanwezig was. U geraakte in coma en werd naar een ziekenhuis in Jerevan gebracht, waar u volgens uw verklaringen in totaal 25 dagen zou gebleven zijn (CGVS p.1, 3, 5, 6). De verklaringen van uw echtgenote zijn echter ook hierover niet eensluidend met de uwe. Uw echtgenote legde eerst en vooral uiterst verwarrende verklaringen af over de datum waarop de door u vernoemde feiten zich afspeelden. Zo zei uw echtgenote aanvankelijk, zelfs nadat enkele keren expliciet werd gepolst of ze wel zeker was van de datum, dat de door u vermelde feiten zich op 30 mei 2009 hadden afgespeeld (CGVS E. p.3). Vervolgens plaatste zij deze gebeurtenissen een jaar later, op 30 mei 2010. Daarna dacht zij dat het allemaal op 4 mei 2010 had plaatsgevonden. Uiteindelijk beweerde ze dat het op 29 mei 2010 was gebeurd (CGVS E. p.3). Uw echtgenote verklaarde bovendien dat zij er niet bij was toen u naar de dokter en naar het ziekenhuis werd gebracht. Tenslotte stelde zij dat u in totaal 20 dagen in het ziekenhuis bent gebleven (CGVS E. p.4), en geen 25, zoals uit uw verklaringen blijkt. Door de tegenstrijdigheden die in jullie verklaringen werden vastgesteld, wordt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen ondermijnd. Bovendien wordt uw geloofwaardigheid op bijkomende wijze ondermijnd door een anomalie die hieromtrent nog werd opgemerkt tussen de verklaringen die u aflegde voor het CGVS en in de vragenlijst die bij DVZ werd opgesteld voor het CGVS. In deze vragenlijst stelde u immers dat hogervernoemde feiten zich afspeelden op 1 maart 2010 (vragenlijst CGVS p.2 vraag 3. De vrees of het risico bij terugkeer, punt 5), en niet, zoals u bij het CGVS verklaarde, op 30 mei 2010 of op 30 mei 2009. Toen u geconfronteerd werd met deze contradictie, ontkende u dat u die datum vermeld zou hebben en zei u dat het wel mogelijk was dat ze ook de 1e maart langskwamen, omdat ze vaak kwamen (CGVS p.3). De tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen blijft hierdoor echter overeind staan.

Door de tegenstrijdige verklaringen die omtrent uw problemen met de Armeense soldaten in uw dorp werden vastgesteld, kan er geen geloof meer gehecht worden aan uw asielrelaas. U legde bovendien geen enkel bewijs neer dat een ander licht zou kunnen werpen op uw verklaringen of dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas zou kunnen herstellen.

Tenslotte dient nog opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw relaas te kunnen ondersteunen met uw belangrijkste identiteitsdocument, zijnde uw Armeens paspoort. U verklaarde dat dit werd afgenomen door de smokkelaar die jullie naar België bracht en dat u het niet terugkreeg (CGVS p.1-2). Door het niet kunnen voorleggen van uw Armeens paspoort, uw identiteitsdocument bij uitstek, ontstaat het vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt nog versterkt door een discrepantie in jullie verklaringen omtrent het gebruik van jullie paspoort tijdens jullie reis van Jerevan naar België. Uw echtgenote verklaarde immers eerst tijdens het gehoor voor het CGVS dat jullie zonder paspoort vertrokken waren in Jerevan. Toen haar werd gevraagd of jullie dan geen identiteitscontrole moesten ondergaan op de luchthaven in Jerevan, verklaarde zij dat ze het niet meer wist omdat ze zwanger was. Toen haar erop werd gewezen dat zwanger zijn bezwaarlijk als geldig excuus kan beschouwd worden om ergens niet van op de hoogte te zijn, stelde uw echtgenote haar verklaringen plots bij en zei ze dat jullie valse documenten in handen hadden toen jullie Jerevan verlieten (CGVS E. p.2). Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt echter dat jullie in het bezit waren van jullie eigen paspoorten toen jullie uit Jerevan vertrokken en dat jullie de paspoorten pas moesten afgeven in Moskou (CGVS p.2).

Daarnaast zijn ook jullie verklaringen omtrent jullie reisroute naar België niet aannemelijk. Zo verklaarde u dat u niet meer wist of u een identiteitscontrole hebt gehad onderweg vanuit Moskou naar België (CGVS p.1). U kon ook niet zeggen of er voor de reis vanuit Moskou naar België valse paspoorten werden aangemaakt omdat u de paspoorten sindsdien niet meer gezien hebt (CGVS p.2). U wist evenmin of er voor uw reis vanuit Moskou een visum werd aangebracht in uw paspoort (CGVS p.2). U beweerde tevens dat de smokkelaar u niet had geïnformeerd over wat u zou moeten doen of zeggen in geval u controle kreeg onderweg (CGVS p.1). Ook uw echtgenote kon niet met zekerheid zeggen of er een identiteitscontrole was geweest tijdens jullie reis vanuit Moskou naar België. Zij verklaarde dat niemand jullie iets had gevraagd (CGVS E. p.2). Daarenboven beweerde ook uw echtgenote, net zoals u, dat de smokkelaar u niets had gezegd over wat u moest doen in geval van controle. Meer nog, zij stelde zelfs dat zij niet eens wist of haar eigen naam in de valse paspoorten stond, en of er een visum in stond. Zij zou het paspoort naar eigen zeggen niet ingekeken hebben (CGVS E. p.2-3). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strict individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u bovenstaande informatie niet kan geven over uw reisdocumenten en dat u niet wist of er valse

paspoorten voor u werden gebruikt tijdens de reis of niet. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/chauffeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij u absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van de gegevens in het al dan niet vervalste paspoort dat werd gebruikt tijdens jullie reis naar België. Bijgevolg is de verklaring van uw echtgenote, volgens dewelke zij niet op de hoogte zou zijn van de inhoud van de paspoorten die voor jullie tijdens de reis gebruikt werden, niet geloofwaardig.

Op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen en aan uw asielrelaas en dat er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden."

De door u neergelegde documenten, met name de geboorteakte van u en van uw echtgenoot, kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen aangezien zij louter persoonsgegevens bevatten die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, (A.G.). Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr.60 422 van 28 april 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van (A.G.) verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

« 2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de materiële motiveringsplicht.

Zij betoogt dat de bestreden beslissing niet gedragen wordt door deugdelijke motieven. Haar vrees is wel degelijk gegrond. Zij herhaalt in essentie haar asielrelaas en stelt dat het vaststaat dat er voor haar wel degelijk een reëel risico bestaat indien zij naar Armenië wordt teruggestuurd. Zij gaat vervolgens in op een aantal weigeringsmotieven in de bestreden beslissing.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. De verzoekende partij en haar echtgenote zijn hun land van herkomst ontvlucht omwille van, enerzijds, het feit dat zij represailles vreesden vanwege de schoonfamilie omdat de echtgenote zou

worden uitgehuwelijkt aan iemand anders en, anderzijds, omwille van de problemen die zij ondervond met Armeense soldaten ingevolge haar Jezidische origine.

2.2.3.1. De bestreden weigeringsbeslissing is vooreerst ingegeven op grond van de erin weergegeven tegenstrijdigheden met betrekking tot het huwelijk en de daaruit voortvloeiende problemen met de schoonfamilie. In dezelfde context wordt verder vastgesteld dat geen enkel bewijs werd voorgelegd van het huwelijk.

De verzoekende partij stelt daar tegenover dat er mogelijk een probleem van miscommunicatie aan de basis ligt van de verwarring die gerezen is naar aanleiding van hun verklaringen over het huwelijk. Mogelijk zijn er misverstanden gerezen tussen haar echtgenote en de tolk tijdens het gehoor als gevolg van het feit dat haar echtgenote het Kurmanji niet voldoende machtig is. Ook tijdens haar eerste gehoor op de dienst Vreemdelingenzaken werd er een Armeense tolk bijgehaald omdat zij het Kurmanji onvoldoende machtig was. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal werd haar echtgenote dan toch weer bijgestaan door een tolk Kurmanji.

Zij stelt verder ter verduidelijking dat zij in december 2009 officieel gehuwd zijn, nadat zij in oktober 2009 gevlucht waren. Haar schoonfamilie is haar een drietal keer komen zoeken. De eerste keer bevond zij zich met haar vrouw in de stal bij de dieren en de laatste keer, in maart 2010, is zij gevlucht naar de kelder van haar buurvrouw Suzan.

Om alle onduidelijkheid weg te nemen, bleef zij toch ernstige inspanningen leveren om bijkomende bewijzen te verkrijgen die de tegenstrijdigheden zouden kunnen uitklaren. Zij is erin geslaagd om haar originele huwelijksakte te verkrijgen. Zij legt dit stuk voor aan de Raad. Hieruit blijkt dat zij op 22 december 2009 gehuwd is met E.M. Zij meent dan ook de geloofwaardigheid van haar asielrelaas te kunnen herstellen.

2.2.3.2. Waar de verzoekende partij de opgeworpen tegenstrijdigheden tracht toe te schrijven aan een probleem van miscommunicatie tussen de tolk en haar echtgenote, blijkt het volgende :

Uit de bijlage 26 die zich in het administratief dossier bevindt blijkt dat de echtgenote de bijstand heeft gevraagd van een tolk Kurmanji. Luidens het gehoorverslag werd haar bij het begin van het gehoor voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk en tot twee maal toe werd gevraagd of zij de tolk begreep (adm. doss. stuk 3, p 1 en 2) en dat werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moesten worden. Noch de echtgenote, noch haar raadsman die bij het gehoor aanwezig was heeft bij het einde van het gehoor gewag gemaakt van enig probleem. Het gehoorverslag geeft precieze en gedetailleerde gegevens van het asielrelaas weer en er kunnen geen moeilijkheden op het vlak van de wisselwerking tussen tolk en betrokkene uit worden afgeleid. Het standpunt van de verzoekende partij kan derhalve niet worden gevolgd en is niet dienstig om de aan de oppervlakte gekomen tegenstrijdigheden in een ander daglicht te stellen.

De verzoekende partij voegt voorts een origineel document toe, waaruit luidens haar verklaringen zou blijken dat zij is gehuwd op 22 december 2009. Zij kan hierin niet worden gevolgd : daargelaten het gegeven dat documenten slechts dienstig kunnen worden aangebracht wanneer zij geloofwaardige verklaringen ondersteunen, blijkt uit de vertaling dat het document een huwelijkscertificaat is –en niet een originele huwelijksakte, zoals de verzoekende partij stelt- dat melding maakt van een inschrijving van het huwelijk in de registers op 22 maart 2010. Er wordt nergens melding gemaakt van de datum van het huwelijk. Aldus kan het certificaat niet dienstig worden aangebracht om de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden op te heffen en kan het niet als bewijskrachtig gegeven worden aangevoerd teneinde de problemen die de verzoekende partij en haar echtgenote in 2009 beweerdelijk zouden hebben gehad met de schoonfamilie. De post-factum-verduidelijking in het verzoekschrift kan dat evenmin.

2.2.4.1. Verder wordt er in de bestreden beslissing gewezen op tegenstrijdigheden die zouden voorkomen tussen haar verklaringen en die van haar echtgenote over de problemen die zij gekend heeft met de Armeense soldaten enerzijds en tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen hierover in de vragenlijst van de dienst Vreemdelingenzaken en die tijdens haar gehoor voor het Commissariaat-generaal.

In tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal heeft besloten, zo stelt de verzoekende partij, kunnen deze tegenstrijdigheden onmogelijk worden aanzien als dermate belangrijk dat zij elke geloofwaardigheid van het asielrelaas zouden ondermijnen. Zij voegt hieraan toe dat zij bovendien op het moment van het invullen van de vragenlijst van de dienst Vreemdelingenzaken angstig en nerveus

was aangezien het invullen van deze vragenlijst belangrijke gevolgen teweegbrengt. Bovendien is het doel van het vergelijken van verklaringen die in de verschillende fasen van de procedure afgelegd worden niet het vaststellen van zogenaamde discrepanties maar wel het nader uitklaren van het vluchtrelaas. De verzoekende partij verklaart tot slot dat zij als gevolg van de slangenbeet in coma raakte waardoor zij niet alles bewust heeft kunnen meemaken en daardoor op een aantal vragen moeilijk in detail kon treden. Verwachten dat zij exacte data kan geven is dus te hoog gegrepen. Men kan immers niet verwachten dat zij van alles een nauwgezet dagboek heeft bijgehouden.

2.2.4.2. Vooreerst kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij het belang van de geëtaleerde tegenstrijdigheden tracht te minimaliseren. De door de verwerende partij gedane vaststellingen hebben immers betrekking op cruciale elementen van het asielrelaas, en het vergelijken van verklaringen afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld. Ook wat de tegenstrijdigheden betreft in de verklaringen van de verzoekende partij zelf, moet worden geoordeeld dat deze betrekking hebben op belangrijke aspecten van het asielrelaas, met betrekking tot dewelke in alle redelijkheid van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij daar in elke fase van de procedure coherente, gedetailleerde en eenduidige verklaringen over aflegt, ontdaan van elke tegenstrijdigheid. Dat zij nerveus zou zijn geweest bij het invullen van de vragenlijst doet daaraan geen afbreuk. Elk gehoorgesprek –zoals ook datgene dat wordt gevoerd voor het invullen van de vragenlijst- brengt immers stress en emoties met zich, waarmee de interviewer rekening houdt. De verzoekende partij was zich naar luid van haar eigen verklaringen overigens ook bewust van het belang van het correct invullen van deze lijst. Dat zij niet alles zou kunnen hebben herinnerd ingevolge de slangenbeet die zij had opgelopen, kan geen vergoelijking zijn voor de vaststellingen die door de verwerende partij werden gedaan op grond van de bevindingen van het gehoorverslag. Immers, aangaande de feiten die zij beweert te hebben meegemaakt en waardoor zij haar land van herkomst moest ontvluchten, moet ervan worden uitgegaan dat die –ook wat het tijdstip betreft waarop ze zich hebben voorgedaan- in het geheugen zijn gegrift van eenieder die ze heeft ondergaan. In die optiek is het volstrekt ongeloofwaardig dat de verzoekende partij dezelfde feiten telkens weer op een ander ogenblik situeert –soms met een jaar verschil- terwijl ze zich toch niet lang voor de vlucht zouden hebben gemanifesteerd, met name op 30 mei 2010, de asielaanvraag werd ingediend op 19 juli 2010, de vragenlijst werd ingevuld op 27 juli 2010 en het gehoor plaatsvond op 19 oktober 2010. Bovendien ligt geen enkel attest voor waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de slangenbeet er de oorzaak van zou kunnen zijn geweest dat de verzoekende partij niet in staat was om volwaardige verklaringen af te leggen.

2.3. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de verschillende door de verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden onverminderd overeind blijven.

2.4. Tenslotte verwijt het Commissariaat-generaal de verzoekende partij haar identiteitsdocument niet te kunnen voorleggen. De verzoekende partij bevestigt dat de smokkelaar in Moskou haar Armeens paspoort heeft afgenomen en niet meer heeft teruggegeven. Zij verklaart verder dat het de smokkelaar was die zich met alles ging bezighouden. Zij diende zich van niets iets aan te trekken. Vandaar dat zij niet bij machte is om op alle vragen in detail te antwoorden. Dit argument is echter een herhaling van de eerder afgelegde verklaringen van de verzoekende partij en biedt geen antwoord op de vaststelling in de bestreden beslissing dat de verklaringen van de verzoekende partij en diens echtgenote niet eenduidig waren en evenmin op de gerechtvaardigde vaststelling dat de onwetendheden van het koppel over de reisroute en de documenten die daarbij werden gebruikt in het licht van de strenge en individuele identiteitscontroles en het risico voor de mensensmokkelaar bij het ontdekken van clandestiene passagiers, volstrekt onaannemelijk is waardoor het vermoeden wordt geïnstalleerd dat het Armeens paspoort wordt achtergehouden.

2.5. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij er niet in is geslaagd de vaststellingen in de bestreden beslissing, gesteund op het administratief dossier en waaruit de verwerende partij genoegzaam heeft kunnen concluderen dat het asielrelaas ongeloofwaardig is, te ondermijnen. Het enig middel is niet gegrond. De verzoekende partij heeft niet aangetoond dat in haren hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, noch, gelet op het feit dat zij geen andere

elementen bijbrengt dan deze die haar asielrelaas constitueren, een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming kan worden aangenomen. »

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS